

På långfärd med Lindisfarne

Första kvartalet: Norska kusten

LINDISFARNES besättning består av Annika Koch, före detta datakonsult, numera seglare på heltid och Björn Christensson före detta broingenjör, numera seglare på heltid. Båten är en Forcus 37, kompletteringsutrustad för jorden runtsegling med över ett ton utrustning och reservdelar.

Vår plan var att starta den 1/5 2005 med sikte på segling i 2 till 10 år. Jorden är rund...

Den 1 maj avseglade vi från Göteborg med siktet inställt på Lofoten och vändpunkt vid Tromsø strax söder om 70:e breddgraden. All vår början bliver svår – så också vår. Ah, svår och svår – det är väl som för de flesta att allt inte är riktigt klart. Vi la två veckor på fixa och monterade utefter västkusten innan vi gjorde hoppet över till utlandet. Lika fullt har vi fortfarande fixarämnen kvar, de flesta av karaktären "bara" att montera.

I Norge angjorde vi Sandefjord där vår gamla mast, rigg och segel fått ett nytt liv. Familjen Bjerkeskougs gamla ferrocementbåt med trämast fick därmed en förnyring till allas belåtenhet. Vi hade hoppats på en varm och solig försommar men kunde den 16:e maj i Arendal notera 3 plusgrader på kvällskvisten. Inledningen av normännens 17:e majfirande blev av naturliga skäl

lite lugnare än vanligt. Vårt nyinstallerade värmesystem (cirkulerande varmvatten värmt av antingen motor, landström eller oljekamin) fick ge sig till känna och mer välplacerade arbetstimmar och utgifter kan man nästan inte tänka sig. Vi har under denna första kalla period prisat vår Reflekskamin så många gånger att den riktigt rodnar av beröm – inte bara av sin egen värme. Den pratar så rogvande till skillnad mot en luftvärmare och drar

nästan ingen ström.

Norska kusten är nästan en och en halv gång så lång som den svenska och vår tidplan gör att det inte går att stanna någon längre tid på något ställe. Första delmålet var att hinna norr om polcirkeln före midsommar och det betyder 580 nm från syddändan av Norge. Vi har tidigare seglat kuststräckan upp till Ålesund så den blev denna gång ganska snabbt genomseglad, förutom ett längre stopp i Skudenes där vi låg några dagar och monterade prylar. Från Ålesund är det fortfarande 300 nm kvar till polcirkeln och den passerades den 20 juni i regn, dis och dimma. En fin tur till Svartisen fick vi mellan regnen och diset.

Nästa delmål var att se Lofoten och då med extra besättning under några veckor. Berit som var först på plats fick en dryg vecka med strålände sol dygnet om men vindfattigt, medan nästa besättning fick precis tvärtom. Olika falla ödets lotter...

Tillsammans med Berit fick vi också den mäktiga upplevelsen av valar på nära håll. Det går nästan inte att beskriva, men den som för första gången ser delfiner sno runt framför båten förstår känslan. Nu var det bara ännu mäktigare med grindvalar på upp till 8-9 meters längd och kaskelotter på upp till 15-18 meter. Tyngden ska vi bara inte prata om. Vår båt på nära tio ton ligger liksom i lä. Det är en adrenalinkick att ha en val som väger flera gånger båten inom 40 m och på kontrakurs!!

Sen har vi givetvis sett fågel av alla möjliga former och färger, stormfåglar, alkor en hel del havsörn samt dessutom en och annan säl, utter och tumlare.

Norsk skärgård är alldeles otrolig. Så många fina ställen att till och med friankra på är man ju inte van vid söder om Bergen, då skärgården är omväxlande djup – både på höjden och bredden. En liten ö kan vara upp till 1000 m över havet och lika fullt är det ankringsbart i vattnen runt om. Mängder av skärgårdsbyar är fortfarande befolkade och hela Norges kustland känns levande. Det är lätt att finna butiker för proviantering och hamnavgifterna är förhållandevis låga där dom finns.

På vår hemsida skriver vi en logg dag för dag för den som har detaljintresse.

Vi har träffat många trevliga människor, både båtfolk och landkrabbor, och fått tips om lokala smultronställen. Man ska inte planera för mycket i förväg och framför allt ha gott om tid.

Så småningom, då vi är tillbaka i Skandinavien, blir norska kusten ett givet resmål.

Sen vi vände i Tromsø har ambitionen varit att färdigställa ytterligare ett av dom stora projekten innan vi lämnar kusten för Island, nämligen att äntligen få slutmontera vattenmakaren. Från Tromsø till Island är det nästan 700 nm och kortaste stället är från Ålesund med 550 nm. Så vi åkte söderut igen på den nordostliga vinden och fick äntligen njuta av medvind och riktigt hyfsat väder. Vi stannade nån dag här och sen en dag där och till slut kunde vi provköra vattenmakaren för första gången. Allt fungerade som avsett och fram kom avsal-

tade goda droppar. Underbart, inte för att det är några problem att tanka vatten i Norden, knappt i Europa heller. Men vi har ju tänkt att besöka fler länder och överallt är vattenkvaliteten inte lika bra. Nu blir vi oberoende och behöver bara tanka diesel nån gång ibland – för det är väl ingen som hittat på en bränslemakare ännu...

Nu kände vi oss rustade för att åka med första bästa vind som blåste mot Island. Tillfälle bjöds efter ett par dagar i Ålesund dit JRSK båten Tru love V och familjen Ivarsson kämpat sig i motvinden för att vinka av oss. Efter idogt hoppackande av på däck onödiga prylar lämnade vi kusten i sol och laber bris i riktning mot norra Island.

Den labra brisen övergick till en i riktning och styrka perfekt vind med godtagbar sjö under nästan två dygn. Sen vred vinden och ökade... Ökade gjorde

också sjön, så för att behålla framfart så var det bara att ändra kurs med vinden, efter ett tag siktade vi knappt på södra Island trots bidevindsegling.

Några timmar senare ökade vinden och därmed sjön ytterligare och då var det bara att revidera planen igen – nu länsade vi undan mot Färöarna i full rulle och hade alltså 100 nm från Islands ostkust övergivit planerna på att gå via Grönland till Amerika. Under dygnet mot Färöarna ökade sjön och vinden ytterligare och var snart uppe i 20 m/s och sjön därefter. Vårt beslut att vända sydost ut kändes nu ännu mera rätt.

Nu kunde vi börja fantisera om en höstsegling mot varmare och soligare nejder.

Vi kom under dessa dygn att få ett fullskaleprov på vår vindsnurra (AIR Marin). I motvind på 15-17 m var det väl ingen som inte trodde att den skulle ge oss båtens hela behov, autopilot, radar, dator, instrument, lanternor osv, men i undanvind... Klart att den gav något mindre och dessutom drog autopiloten tre till fyra gånger så mycket ström i den grova medsjön men fullt tillräckligt för några dygns segling utan övrigt eltilfskott.

På den vägen är vi nu, dvs vi har övergett plan A (som betydde överfart från Island mot Kanada) och är nu inriktade på plan B (som betyder söderut mot Portugal).

Vi har ju tid på oss, så varför ha brått?

Vi kanske till och med blir kvar i Portugal/ Spanien under vintern och filar på fortsättningen av plan B.

I skrivande stund sitter vi mellan Färöarna och Hebriderna i en alldeles lagom halv vind och njuter av stillhet, uppehållsväder och faktiskt lite ljummen vind. Man blir ju inte så kräsen här uppe i norr – även 13 grader upplevs som ljummet.

Många hälsningar till alla och det ska bli roligt att träffa kända ansikten lite här och där. Med plan A hade det dröjt länge innan vi träffat på kändisar.

11 augusti 2005
Annika & Björn
S/Y Lindisfarne

Se även www.sailaround.info